

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Cop de timó a l'independentisme

Sovint he sostingut que aquest país ha avançat seguint la teoria del *com si*. És a dir, la prosperitat la devem al fet de saber prendre decisions –socials, culturals, educatives, científiques i econòmiques en general– *com si* ja estiguéssim en un estadi posterior al que vivim. La clau és precipitar un canvi de mentalitat en funció d'allò que es vol aconseguir, emancipant-la dels lligams presents, sense haver d'esperar que sigui conformada per un futur en el qual no s'hagi participat activament. Això sí: la pràctica del *com si* –amb lideratges més valents i tenaços que il·luminats– només és efectiva si no perd de vista quina és la realitat que vol combatre i quin és el risc que li cal assumir. Doncs bé: el procés sobiranista que els darrers anys ha estat conformant una voluntat favorable a la independència també ha seguit aquest principi.

TANMATEIX, ELS RESULTATS del 20-D em confirmen en la sospita que ja es derivava dels del 27-S. S'ha seguit la teoria del *com si*, però cometent un error fatal: oblidar que el seu èxit està condicionat a no deixar de tocar mai de peus a terra. És a dir, a recordar que les condicions de partida persisteixen. Dit ras i curt: l'entusiasme popular –i una certa arrogància política– ens ha fet creure que el país ja havia “desconnectat” d'Espanya. I això, des del meu punt de vista, ha portat a sobredimensionar la força real del sobiranesme i a definir estratègies errònies condicionades per una estructura de partits i una lògica de confrontació que, per bé que apuntaven a la independència, s'han seguit movent en clau autonòmica. Uns errors que tant ha comès Convergència com ERC. I, no cal dir-ho, una CUP que després de flirtejar amb el vot a una força d'allò que, com a molt, se'n pot dir *autonomisme avançat*, encara diumenge al vespre es despenjava amb un comunicat condicionant la conformació de govern a Catalunya als resultats del 20-D: pura lògica autonòmica.

ÉS CERT QUE ES PODEN fer els números de moltes maneres. Però respecte del setembre passat, en tres mesos, l'independentisme ha perdut 464.000 vots, és a dir, un 28,5 per cent. I la gran victòria que ERC havia d'aconseguir no repetint coalició amb CDC, ha acabat sent un minso 0,9 per cent més de vots que els obtinguts per Democràcia i Llibertat, i tot un 0,28 per cent més de vots que el PSC. Encara més: si és cert que el dret a decidir se-

CÈLIA ATSET

.....
Pensar que en el combat per la independència Espanya quedarà debilitada per la fragmentació del vot és d'il·lusos

gueix sent majoritari, cal advertir de dos fets objectius: un, que respecte del 27-S encara perd més de 240.000 vots; i dos, que bona part del dret a decidir és per dir *no* a la independència.

QUI TÉ GANA somnia pa. Però en política deixar-se enderiar per la gana porta al desastre. I pensar que, en el combat per la independència, Espanya quedarà debilitada per la fragmentació del vot, és d'il·lusos famolencs. Ben al contrari: aquest serà el gran pretext per refer, com sigui, la majoria que els cal. Els pactes que ells necessiten per fer govern es poden concretar fins i tot abans que el que ja fa tres mesos que hauríem d'haver aconseguit per tenir el nostre. Espanya segueix actuant com un estat, i nosaltres com una ONG.

LA PRÀCTICA del *com si* demana transmetre una gran convicció d'èxit davant d'una aposta plena de riscos. Fins al 9-N, la convicció hi va ser. Vam arribar justets al 27-S. Però el 20-D ens ha caigut al damunt amb més resignació que convicció. La societat civil independentista organitzada, la d'*Ara és l'hora*, ha estat significativament absent d'aquesta campanya. I no: no acceptaré que se'm tracti de pessimista. El que exigeixo és una reacció radical, un cop de timó, que no torni a oblidar on som per poder reprendre el *com si* a favor de l'emancipació nacional, i aconseguir-la.